Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU MÄÄRUS (suurkoda)

1. august 2022*

Apellatsioonkaebus – Menetlusse astumine – Riigiabi – Belgia Kuningriigi rakendatud abikava – Üldkohtu otsuse peale esitatud apellatsioonkaebuse menetlemisel menetlusse astumiseks loa andmine – Üldkohtu otsuse tühistamine – Kohtuasja saatmine Üldkohtule uueks arutamiseks – Üldkohtu otsus, millega keeldutakse lisamast kohtuasja toimikusse kirjalikke seisukohti, mille apellatsioonimenetlusse astuja esitas kohtuotsuse kohta, millega kohtuasi uueks arutamiseks saadeti – Üldkohtu vaikimisi tehtud otsus keelduda tunnustamast apellatsioonimenetlusse astujat menetlusse astujana Üldkohtus – Apellatsioonkaebuse vastuvõetavus – Apellatsioonimenetlusse astuja menetlusse astujana Üldkohtus

Kohtuasjas C-32/22 P(I),

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimese lõigu alusel 10. jaanuaril 2022 esitatud apellatsioonkaebus,

Anheuser-Busch InBev SA/NV, asukoht Brüssel (Belgia),

Ampar BVBA, asukoht Louvain (Belgia),

esindajad: *Rechtsanwalt* A. von Bonin ning *advocaten* O. W. Brouwer, A. Pliego Selie ja T. C. van Helfteren,

apellandid,

teised menetlusosalised:

Magnetrol International NV, asukoht Zele (Belgia), esindajad: *advocaten* H. Gilliams ja L. Goossens,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon, esindajad: P.-J. Loewenthal ja F. Tomat,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

* Kohtumenetluse keel: inglise.

koosseisus: president K. Lenaerts, asepresident L. Bay Larsen (ettekandja), kodade presidendid A. Arabadjiev, C. Lycourgos, E. Regan, I. Jarukaitis, N. Jääskinen ja I. Ziemele, kohtunikud M. Ilešič, P. G. Xuereb, N. Piçarra, L. S. Rossi, A. Kumin, N. Wahl ja O. Spineanu-Matei,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 14. juuli 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

määruse

1 Anheuser-Busch InBev SA/NV ja Ampar BVBA paluvad oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 6. detsembri 2021. aasta otsuse, millega Üldkohus keeldus tunnustamast neid menetlusse astujatena kohtuasjas T-263/16 RENV ja lisamast selle kohtuasja toimikusse nende kirjalikke seisukohti järeldustega, mis tuleb teha Euroopa Kohtu 16. septembri 2021. aasta otsusest komisjon *vs*. Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741) vaidluse lahendamiseks selles kohtuasjas (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Õiguslik raamistik

2 Üldkohtu kodukorra artikli 1 lõike 3 punktis c on sätestatud, et kodukorra tähenduses peetakse mõistetega „pool“ ja „pooled“ – kui nende kohta ei ole midagi täpsustatud – silmas kõiki menetlusosalisi, kaasa arvatud menetlusse astujaid.

3 Kodukorra artiklis 60 on ette nähtud, et menetlustähtaegu pikendatakse seoses vahemaadega kümne päeva võrra.

4 Kodukorra artiklis 79 on sätestatud:

„*Euroopa Liidu Teatajas* avaldatakse teadaanne, milles esitatakse hagiavalduse esitamise kuupäev, kohtuasja poolte nimed, hagi nõuded ning ülevaade väidetest ja peamistest argumentidest.“

5 Kodukorra artiklites 142–145 on ette nähtud Üldkohtus menetlusse astumist reguleerivad sätted.

6 Üldkohtu kodukorra artikli 143 lõikes 1 on ette nähtud, et „[m]enetlusse astumise avaldus tuleb esitada kuue nädala jooksul artiklis 79 ette nähtud teadaande avaldamisest“.

7 Kodukorra artiklis 215 on sätestatud:

„Kui Euroopa Kohus tühistab Üldkohtu otsuse või määruse ja saadab kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, läheb kohtuasi vastavalt sellele lahendile tagasi Üldkohtu menetlusse.“

8 Kodukorra artikkel 217 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui lahend, mille Euroopa Kohus hiljem tühistab, on tehtud pärast seda, kui vaidluse sisu käsitlev Üldkohtu kirjalik menetlus on lõppenud, võivad Üldkohtu menetluse pooled esitada kahe kuu jooksul alates Euroopa Kohtu lahendi kättetoimetamisest kirjalikud seisukohad järeldustega, mida vaidluse lahendamiseks sellest Euroopa Kohtu lahendist teha tuleb. Seda tähtaega ei pikendata.

[…]

3. Kui asjaolud seda õigustavad, võib president lubada täiendavate kirjalike seisukohtade esitamist.“

9 Kodukorra artiklis 219 on sätestatud:

„Üldkohus otsustab nii tema menetluse kui ka Euroopa Kohtu apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulude üle.“

Vaidluse taust

10 11. jaanuari 2016. aasta otsusega (EL) 2016/1699 ülemäärase kasumi maksuvabastust käsitleva riigiabikava SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) kohta, mida rakendas Belgia (ELT 2016, L 260, lk 61; edaspidi „vaidlusalune otsus“), leidis Euroopa Komisjon, et teatavad Belgia Kuningriigi antud maksuvabastused kujutavad endast abikava ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, mis on siseturuga kokkusobimatu ja mida rakendatakse ELTL artikli 108 lõiget 3 rikkudes. Komisjon kohustas antud abi selle saajatelt tagasi nõudma, kusjuures saajate lõpliku nimekirja pidi hiljem koostama Belgia Kuningriik.

Üldkohtu ja Euroopa Kohtu menetlus ning vaidlustatud otsus

11 Belgia Kuningriik ja Magnetrol International NV esitasid 22. märtsil ja 25. mail 2016 Üldkohtu kantseleisse vaidlusaluse otsuse tühistamise nõudes hagiavaldused, mis registreeriti vastavalt numbrite T-131/16 ja T-263/16 all.

12 Anheuser-Busch InBev ja Ampar esitasid Üldkohtu kantseleisse 12. juulil 2016 vaidlusaluse otsuse tühistamise nõudes hagiavalduse, mis registreeriti numbri T-370/16 all.

13 Üldkohtu kohtusekretär teatas neile 20. veebruari 2018. aasta kirjaga, et asja läbivaatava Üldkohtu koja president otsustas peatada menetluse kohtuasjas T-370/16 kuni vaidluse lahendamiseni kohtuasjades T-131/16 ja T-263/16.

14 Üldkohtu seitsmenda koja (laiendatud koosseisus) president otsustas 17. mai 2018. aasta kohtumäärusega liita kohtuasjad T-131/16 ja T-263/16 menetluse suulise osa ja menetlust lõpetava otsuse huvides.

15 Üldkohus tühistas vaidlusaluse otsuse 14. veebruari 2019. aasta kohtuotsusega Belgia ja Magnetrol International *vs*. komisjon (T-131/16 ja T-263/16, EU:T:2019:91).

16 Komisjon esitas 24. aprillil 2019 apellatsioonkaebuse selle kohtuotsuse peale. Apellatsioonkaebus registreeriti numbri C-337/19 P all.

17 Euroopa Kohtu president andis 15. oktoobri 2019. aasta kohtumäärustega komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International loa astuda Magnetrol Internationali nõuete toetuseks menetlusse järgmistele isikutele: Anheuser-Busch InBev, Ampar, Atlas Copco Airpower NV ja Atlas Copco AB (C-337/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:909) ning Soudal NV ja Esko-Graphics BVBA (C-337/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:915).

18 16. septembri 2021. aasta kohtuotsusega komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741) Euroopa Kohus:

– tühistas Üldkohtu 14. veebruari 2019. aasta otsuse Belgia ja Magnetrol International *vs.* komisjon (T-131/16 ja T-263/16, EU:T:2019:91);

– lükkas tagasi kohtuasjas T-131/16 esitatud esimese ja teise väite ning kohtuasjas T-263/16 esitatud esimese väite ja kolmanda väite esimese osa;

– saatis kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, et viimane teeks otsuse seoses kohtuasjas T-131/16 esitatud kolmanda kuni viienda väite ning kohtuasjas T-263/16 esitatud teise väite, kolmanda väite teise ja kolmanda osa ning neljanda väitega;

– jättis kohtukulude kandmise kohta otsuse tegemise edaspidiseks.

19 Anheuser-Busch InBev ja Ampar esitasid 25. novembril 2021 Üldkohtule viimase kodukorra artikli 217 alusel seisukohad järeldustega, mis tuleb teha Euroopa Kohtu 16. septembri 2021. aasta otsusest komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741) vaidluse lahendamiseks kohtuasjas T-263/16 RENV(edaspidi „kõnealused seisukohad“).

20 Üldkohtu kohtusekretär teatas 6. detsembri 2021. aasta kirjas, mis toimetati Anheuser-Busch InBev-ile ja Amparile kätte 17. detsembril 2021, et kuna need seisukohad ei kujuta endast Üldkohtu kodukorras sätestatud dokumenti, siis otsustas kohtuasja läbivaatava Üldkohtu koja president jätta need kohtuasja toimikusse lisamata.

21 Üldkohtu presidendile ning selle liikmetele adresseeritud 29. detsembri 2021. aasta kirjas palusid Anheuser-Busch InBev ja Ampar, tuginedes eeskätt Euroopa Kohtu presidendi 15. oktoobri 2019. aasta kohtumäärusele komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:909) ja Üldkohtu praktikale, esiteks parandada Üldkohtu tehtud „vea“ ja teiseks kinnitada, et nad on menetlusse astujad Üldkohtus; nad palusid vastata oma kirjale viie päeva jooksul.

Poolte nõuded

22 Anheuser-Busch InBev ja Ampar paluvad Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus ja

– tuvastada, et nad jäid menetlusse astujateks kohtuasjas T-263/16 RENV pärast seda, kui Euroopa Kohus oli saatnud selle kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks.

23 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

– mõista kohtukulud välja Anheuser-Busch InBev-ilt ja Amparilt.

24 Ehkki Magnetrol International ei ole formaalselt nõudeid esitanud, leiab ta, et Euroopa Kohus peaks lugema Anheuser-Busch InBev-i ja Ampari menetlusse astujateks kohtuasjas T-263/16 RENV.

Apellatsioonkaebus

Apellatsioonkaebuse vastuvõetavus

Väited

25 Komisjon väidab, et apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu.

26 Ta väidab, et kuigi Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimene lõik näeb ette, et iga isik, kelle menetlusse astumise avaldus jäetakse läbi vaatamata, võib edasi kaevata Üldkohtu otsuse, millega see avaldus jäetakse läbi vaatamata, ei ole apellandid käesolevas asjas esitanud Üldkohtule menetlusse astumise avaldust.

27 Üldkohus tegi tema sõnul vaid ühe otsuse, nimelt otsuse jätta kõnealused seisukohad kohtuasja T-263/16 RENV toimikusse lisamata. Apellatsioonkaebus ei ole aga suunatud selle otsuse vastu. Lisaks ei kuulu selline otsus Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklites 56 ja 57 osutatud otsuste hulka ja seega ei saa seda edasi kaevata.

28 Käesoleva apellatsioonkaebuse tegelik eesmärk on hoida kõrvale kohtuasja läbivaatava Üldkohtu koja presidendi otsusest peatada menetlus kohtuasjas T-370/16 kuni vaidluse lahendamiseni kohtuasjades T-131/16 ja T-263/16, samas kui selle otsuse peale ei saa samuti edasi kaevata. Sellisele kõrvalehoidmise ohule on tema sõnul juba osutatud Euroopa Kohtu presidendi 10. septembri 2019. aasta kohtumääruse nõukogu *vs.* K. Chrysostomides & Co. jt (C-597/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:743) punktis 19, vaadates läbi menetlusse astumise avaldust, mille apellant esitas kohtuasjas, milles menetlus oli peatatud pärast teatavate kohtuasjade määramist „pilootkohtuasjana“ lahendatavateks kohtuasjadeks.

29 Anheuser-Busch InBev-i ja Ampari sõnul on Üldkohtu otsuse näol jätta kõnealused seisukohad kohtuasja T-263/16 RENV toimikusse lisamata tegemist keeldumisega lubada neil selles kohtuasjas menetlusse astujatena menetlusse astuda ja sellise keeldumise võib Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimese lõigu alusel edasi kaevata.

Hinnang

30 Apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse analüüsimiseks on vaja kõigepealt kindlaks teha Üldkohtu kohtusekretäri 6. detsembri 2021. aasta kirjas sisalduva otsuse ulatus.

31 Sellega seoses on oluline märkida, et Üldkohtu kodukorra artikli 217 lõikes 1 on sätestatud, et kui Euroopa Kohus tühistab Üldkohtu otsuse ja saadab kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks pärast seda, kui vaidluse sisu käsitlev Üldkohtu kirjalik menetlus on lõppenud, võivad Üldkohtu menetluse pooled esitada kahe kuu jooksul alates Euroopa Kohtu lahendi kättetoimetamisest kirjalikud seisukohad järeldustega, mida vaidluse lahendamiseks sellest Euroopa Kohtu lahendist teha tuleb.

32 Vaidlust ei ole aga esiteks selles, et käesolev juhtum vastab selles sättes silmas peetud olukorrale, ega teiseks selles, et kõnealused seisukohad esitati selles sättes ette nähtud tähtaja jooksul, millele lisandus kodukorra artiklis 60 sätestatud tähtaeg seoses vahemaadega, nii et nende seisukohtade tagasilükkamine ei ole tingitud sellest, et need esitati liiga hilja.

33 Sellest järeldub, et hoolimata sellest, et Üldkohtu kohtusekretäri 6. detsembri 2021. aasta kiri on väga lakooniline, tuleb seda seetõttu, et seal on märgitud, et Üldkohus keeldub lisamast kõnealuseid seisukohti kohtuasja T-263/16 RENV toimikusse, sest need seisukohad ei kujuta endast Üldkohtu kodukorras sätestatud dokumenti, mõista nii, et see kajastab Üldkohtu otsust keelduda tunnustamast apellante selles kohtuasjas menetlusse astujatena, samas kui apellandid on seisukohal, et nad on automaatselt selles kohtuasjas menetlusse astujad, sest neile anti luba astuda menetlusse apellatsioonimenetluses kohtuasjas C-337/19 P.

34 Selles kontekstis ja arvestades tõika, et käesolevas apellatsioonkaebuses kritiseeritakse seda kirja tervikuna ja heidetakse eelkõige ette seda, et Üldkohus keeldus õigusvastaselt kõnealuseid seisukohti kohtuasja T-263/16 RENV toimikusse lisamast, tuleb asuda seisukohale, et selle apellatsioonkaebusega ei nõuta vaidlustatud otsuse tühistamist mitte ainult osas, milles sellega keeldutakse tunnustamast apellante menetlusse astujatena selles kohtuasjas, vaid ka osas, milles sellega keeldutakse lisamast kõnealused seisukohad asjaomase kohtuasja toimikusse.

35 Seega tuleb tagasi lükata komisjoni väide, et käesolev apellatsioonkaebus on suunatud otsuse vastu, mida Üldkohus ei ole teinud.

36 Mis puudutab õigust kaevata vaidlustatud otsus edasi, siis on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimeses lõigus sätestatud, et iga isik, kelle menetlusse astumise avaldus on jäetud läbi vaatamata, võib Üldkohtu otsuse, millega jäetakse menetlusse astumise avaldus läbi vaatamata, edasi kaevata Euroopa Kohtusse.

37 Käesolevas asjas ei ole vaidlust selles, et Üldkohus ei jätnud vaidlustatud otsusega menetlusse astumise avaldust läbi vaatamata, sest apellandid ei olnud sellist avaldust Üldkohtule esitanud.

38 Samas on oluline märkida ka seda, et Üldkohtu kohtusekretäri 6. detsembri 2021. aasta kirjast nähtuva otsuse – keelduda tunnustamast apellante menetlusse astujatena kohtuasjas T-263/16 RENV – ulatus on sarnane sellega, mis oleks olnud Üldkohtu otsusel jätta läbi vaatamata apellantide menetlusse astumise avaldus, st need kaks otsust jätavad poole, kes väidab, et tal on huvi tõttu kohtuvaidluse lahenduse vastu Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 teise lõigu alusel eriline menetlusseisund, ilma kõigist selle seisundiga kaasnevatest õigustest.

39 Pealegi, kui Euroopa Kohus on leidnud, et apellatsioonkaebus on põhjendatud, tühistanud Üldkohtu otsuse ja saatnud kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, ei saa asjaomasesse apellatsioonimenetlusse astujalt, kes leiab, et ta on automaatselt menetlusse astuja Üldkohtus,

nõuda, et ta esitaks formaalselt Üldkohtule menetlusse astumise avalduse üksnes selleks, et ta saaks Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimese lõigu alusel edasi kaevata otsuse, millega see avaldus jäetakse läbi vaatamata.

40 Üldkohus ei saa nimelt sellise avaldusega teha muud, kui jätta see hilinemise tõttu läbi vaatamata, sest Üldkohtu kodukorra artikli 143 lõige 1 koostoimes artikliga 79 näeb ette, et menetlusse astumise avaldus tuleb esitada kuue nädala jooksul alates selle teadaande avaldamisest *Euroopa Liidu Teatajas*, millega päris alguses teatati hagimenetluse algatusdokumendi esitamisest asjaomases kohtuasjas.

41 Kui selles kontekstis otsustada, et teatava kohtuasja apellatsioonimenetlusse astuja, kes väidab, et ta on kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks saatmise tõttu automaatselt menetlusse astuja Üldkohtus, ei saa Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimese lõigu alusel edasi kaevata Üldkohtu otsust, millega keeldutakse teda menetlusse astujana tunnustamast, ainuüksi seetõttu, et Üldkohus ei ole menetlusse astumise avaldust formaalselt läbi vaatamata jätnud, siis võtaks see asjaomaselt poolelt kogu kohtuliku kaitse, mis võimaldab tal kaitsta Üldkohtus neid menetlusõigusi, mis tal enda arvates on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 alusel, samas kui selle põhikirja artikli 57 esimese lõigu eesmärk on just nimelt selle kaitse tagamine.

42 Nimelt juhul, kui apellatsioonimenetlusse astuja väidab õigustatult, et ta on menetlusse astuja Üldkohtus sellises kohtuasjas, mille Euroopa Kohus on saatnud Üldkohtule uueks arutamiseks – tegemist on küsimusega, mis tuleb lahendada käesoleva apellatsioonkaebuse sisulisel analüüsimisel ja mida ei saa seega lahendada apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse hindamisel –, ei ole tal ühtegi muud õiguskaitsevahendit selleks, et panna maksma talle põhikirja artiklist 40 tulenevad menetlusõigused.

43 Nii ei saa apellatsioonimenetlusse astuja esiteks Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 kohaselt esitada apellatsioonkaebust Üldkohtu otsuse peale, millega keeldutakse tunnustamast teda menetlusse astujana kohtuasjas, mille Euroopa Kohus on saatnud Üldkohtule uueks arutamiseks.

44 Selles sättes on ette nähtud, et edasi võib kaevata Üldkohtu lõplikud otsused ja otsused, millega sisulised küsimused lahendatakse osaliselt või millega lahendatakse pädevuse puudumist või avalduse vastuvõetamatust käsitlevaid menetlusküsimusi.

45 Käesoleval juhul tuleb tuvastada, et vaidlustatud otsusega ei lõpetata kohtuasjas T-263/16 RENV menetlust Üldkohtus ega lahendata – kas või osaliselt – selle kohtuasja sisulisi küsimusi.

46 Lisaks, kuigi selle otsusega lahendatakse tõepoolest menetlusküsimus selle kohta, kas apellandid on menetlusse astujad Üldkohtus, ei käsitle see küsimus pädevuse puudumist või avalduse vastuvõetamatust.

47 Euroopa Kohus on aga juba sedastanud, et apellatsioonkaebused, mis on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel esitatud Üldkohtu otsuste peale, millega lahendatakse menetlusküsimus, mis erineb laadilt nendest menetlusküsimustest, millele see säte viitab, tuleb jätta vastuvõetamatutena läbi vaatamata (vt selle kohta 4. oktoobri 1999. aasta kohtumäärus komisjon *vs.* ADT Projekt, C-349/99 P, EU:C:1999:475, punktid 10 ja 11, ning 8. jaanuari 2002. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Monsanto ja komisjon, C-248/99 P, EU:C:2002:1, punkt 46).

48 Lisaks on oluline märkida, et kui Üldkohus lahendab pädevuse puudumise või vastuvõetamatuse vastuväitega seotud menetlusküsimuse, siis teeb ta otsuse poole nõude kohta lõpetada menetlus asja sisuliselt arutamata, mistõttu peab sellise otsuse peale olema võimalik edasi kaevata Euroopa Kohtule, ilma et tuleks ära oodata võimalikku otsust sisulistes küsimustes. Nii ei ole see seevastu otsuse puhul, millega lahendatakse menetlusse astumist käsitlev menetlusküsimus.

49 Euroopa Kohus on seega tõdenud, et otsuse peale, millega Üldkohus tunnistab menetlusse astumise avalduse vastuvõetavaks, ei saa Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel edasi kaevata (vt selle kohta 29. juuli 2019. aasta kohtuotsus Bayerische Motoren Werke ja Freistaat Sachsen *vs*. komisjon, C-654/17 P, EU:C:2019:634, punktid 29 ja 30).

50 Eeltoodut arvestades tuleb seda lahendust kohaldada ka apellatsioonkaebuse suhtes, mis on esitatud Üldkohtu otsuse peale, millega keeldutakse tunnustamast apellatsioonimenetlusse astujat menetlusse astujana kohtuasjas, mille Euroopa Kohus on saatnud Üldkohtule uueks arutamiseks.

51 Teiseks, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel sellise apellatsioonkaebuse esitamine menetlust lõpetava otsuse peale, milles asjaomane isik väidab, et ta on menetlusse astuja, ei anna sellele isikule piisavat kohtulikku kaitset, sest selle apellatsioonkaebuse saavad esitada ainult Üldkohtu menetluse pooled ja selle õiguskaitsevahendi kasutamine ei võimalda igal juhul hoida alal võimaliku Üldkohtus menetlusse astumise kasulikkust, tagades, et menetlusse astumise luba antakse menetlusstaadiumis, kus menetlusse astumine saab kohtulikule arutelule Üldkohtus tegelikult midagi juurde anda.

52 Eeltoodut silmas pidades saab otsuse peale, millega Üldkohus – seeläbi, et ta keeldub lisamast apellatsioonimenetlusse astuja seisukohti sellise kohtuasja toimikusse, mille Euroopa Kohus on saatnud Üldkohtule uueks arutamiseks pärast Üldkohtu otsuse tühistamist, sest need seisukohad ei kujuta endast Üldkohtu kodukorras ette nähtud dokumenti – keeldub vaikimisi tunnustamast apellatsioonimenetlusse astujat menetlusse astujana viidatud kohtuasjas, esitada apellatsioonkaebuse Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 57 esimese lõigu alusel.

53 Asjaolu, et see isik esitas tühistamishagi, mille läbivaatamise Üldkohus peatas kuni otsuse tegemiseni menetluses, milles see isik väidab end olevat menetlusse astuja, ei takista vastupidi komisjoni väitele sellise apellatsioonkaebuse esitamist Üldkohtu otsuse peale, millega keeldutakse kõnealuse isiku tunnustamisest menetlusse astujana.

54 On tõsi, et korrakohase õigusemõistmise põhimõtet eirataks siis, kui pärast teatavate kohtuasjade „pilootkohtuasjana“ lahendatavateks kohtuasjadeks määramist lubataks peatatud kohtuasjade hagejatel või apellantidel nendes kohtuasjades menetlusse astuda üksnes selle asjaolu tõttu (vt selle kohta Euroopa Kohtu presidendi 10. septembri 2019. aasta kohtumäärus nõukogu *vs*. K. Chrysostomides & Co. jt, C-597/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:743, punkt 19).

55 See kaalutlus on sellegipoolest ühelt poolt seotud selle otsuse põhjendatusega, millega keeldutakse tunnustamast menetlusse astujana isikut, kes väidab, et ta seda on, ega ole seega asjakohane selle otsuse peale esitatud apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse hindamisel.

56 Teiselt poolt, kuigi komisjon väidab sisuliselt, et sellise apellatsioonkaebuse vastuvõetavus võimaldaks tegelikult Euroopa Kohtus vaidlustada Üldkohtu otsuse peatada kohtuasja menetlemine siis, kui seda otsust ei saa edasi kaevata, tuleb ikkagi märkida, et juhul, kui

tühistatakse Üldkohtu otsus, millega keeldutakse tunnustamast asjaomase kohtuasja apellanti menetlusse astujana teises Üldkohtu menetluses olevas kohtuasjas, jääks selline peatamisotsus täies ulatuses jõusse.

57 Kõiki neid asjaolusid arvestades tuleb komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväide tagasi lükata.

Sisulised küsimused

Väited

58 Anheuser-Busch InBev ja Ampar väidavad oma ainsas väites, et Üldkohus on toime pannud kaks õigusnormi rikkumist; esiteks seeläbi, et ta keeldus tunnustamast neid menetlusse astujatena kohtuasjas T-263/16 RENV, ja teiseks seeläbi, et ta keeldus lisamast selle kohtuasja toimikusse seisukohti, milles nad soovisid esitada järeldused, mis tuleb teha 16. septembri 2021. aasta kohtuotsusest komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741).

59 Esiteks, nagu Üldkohus on nende sõnul järjekindlalt sedastanud, oleks korrakohase õigusemõistmise ja kohtuliku arutelu järjepidevuse huvides, kui pool, kellel on lubatud astuda menetlusse apellatsioonimenetluses, jääks menetlusse astujaks ka siis, kui kohtuasi saadetakse pärast Üldkohtu otsuse tühistamist Üldkohtule uueks arutamiseks. Seetõttu oleks apellandid pidanud olema menetlusse astujad kohtuasjas T-263/16 RENV, ilma et nad oleksid pidanud esitama Üldkohtule menetlusse astumise avaldust.

60 See lahendus on nende sõnul Üldkohtu kohtupraktikast tulenevalt õigustatud ka eesmärgiga võimaldada Üldkohtul otsustada kohtukulude üle, kui Euroopa Kohus on enne kõnealuse kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks saatmist jätnud kohtukulude kandmise kohta otsuse tegemise edaspidiseks. Kõnealuses asjas on aga tegemist just sellise juhtumiga.

61 Teiseks rikkus Üldkohus nende sõnul õigusnormi, kui ta otsustas jätta kõnealused seisukohad toimikusse lisamata. Nimelt ei välista Üldkohtu kodukorra artikli 217 lõige 1 – kus mõistet „Üldkohtu menetluse pooled“ ei ole määratletud – võimalust, et apellatsioonimenetlusse astujad muutuvad apellatsioonimenetluse korral „Üldkohtu menetluse poolteks“.

62 Komisjon leiab, et Üldkohus toimis põhjendatult, kui ta keeldus tunnustamast apellante menetlusse astujatena kohtuasjas T-263/16 RENV.

63 Üldkohtu kodukorra artikli 217 lõige 1 lubab nimelt tema sõnul pärast seda, kui Euroopa Kohus on saatnud kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, kirjalikke seisukohti esitada mitte „Euroopa Kohtu menetluse pooltel“ või „apellatsioonimenetluse pooltel“, vaid ainult „Üldkohtu menetluse pooltel“. Kodukorra artikli 1 lõike 2 punkt c täpsustab komisjoni sõnul artikli 217 lõike 1 kohaldamisala, määratledes mõisted „pooled“ ja „pool“ nii, et need tähendavad „kõiki menetlusosalisi, kaasa arvatud menetlusse astujaid“.

64 Kuna apellandid ei ole „Üldkohtu menetluse pooled“, tähendaks käesoleva apellatsioonkaebuse rahuldamine sellise menetlusse astujate *sui generis* kategooria loomist, mille suhtes ei kohaldata Üldkohtu kodukorra artikli 143 lõikes 1 sätestatud tähtaega ega selle artikli 143 lõikes 2 sätestatud tingimusi. Kui sellistel pooltel lubataks menetlusse astuda, ei oleks komisjonil võimalik nende

esitatud seisukohtadele vastata. Lisaks tingiks selline lahendus tegelikult kõrvalehoidmise teatavate menetluste peatamise meetmetest, mis on võetud selleks, et võimaldada „pilootkohtuasjana“ lahendatavate kohtuasjade määramist ja eelisjärjekorras lahendamist.

65 Lisaks piirdub Üldkohtu kohtupraktika, millele apellandid viitavad, vaid kahe otsusega, millest hilisema peale on esitatud apellatsioonkaebus, milles komisjon vaidlustab apellatsioonimenetlusse astuja tunnustamise menetlusse astujana Üldkohtus. Lisaks sellele erineb apellantide olukord nimetatud kahe Üldkohtu otsuse aluseks olnud kohtuasjade asjaomaste poolte olukorrast.

66 Peale selle ei ole Üldkohtu lahendus vastuolus poolte põhiliste menetlusõigustega, kuna nad oleksid võinud astuda Üldkohtus menetlusse Üldkohtu kodukorras ette nähtud menetluse kohaselt, järgides selle menetluse suhtes kohaldatavaid tähtaegu.

Hinnang

67 Üldkohtu kodukorra artikli 1 lõike 2 punktis c on sätestatud, et kodukorra tähenduses peetakse mõistetega „pool“ ja „pooled“ – kui nende kohta ei ole midagi täpsustatud – silmas kõiki menetlusosalisi, kaasa arvatud menetlusse astujaid.

68 Selles üldnormis ei ole siiski täpsustatud, millistel juhtudel peab Üldkohus tunnustama isikut menetlusse astujana Üldkohtus.

69 Kuigi kodukorra artiklid 142–145 reguleerivad Üldkohtus menetlusse astumise korda, sätestades menetlusse astumise avalduste esitamise ja läbivaatamise eeskirjad, ei käsitle need artiklid küsimust, mis juhtub isikutega, kellele Euroopa Kohus on andnud loa astuda menetlusse apellatsioonimenetluses, juhul kui Euroopa Kohus leiab, et apellatsioonkaebus on põhjendatud, tühistab Üldkohtu otsuse ja saadab asja Üldkohtule uueks arutamiseks.

70 Ka kodukorra artiklid 217 ja 218, mis määravad kindlaks menetluse käigu ja selle suhtes kohaldatavad eeskirjad menetluse puhul, mis toimub pärast seda, kui Üldkohtu otsus on tühistatud ja kohtuasi on saadetud Üldkohtule uueks arutamiseks, ei sisalda eeskirja, mis reguleeriks küsimust, mis juhtub sellises menetluses apellatsioonimenetluses menetlusse astujatega.

71 Selles kontekstis on oluline märkida, et nagu apellandid rõhutavad, on kohtuasja läbivaatamine Üldkohtus pärast Euroopa Kohtu otsust, millega tühistatakse Üldkohtu otsus ja saadetakse see kohtuasi Üldkohtule uueks arutamiseks, Euroopa Kohtus toimunud apellatsioonimenetluse jätkuks.

72 Seda järjepidevust on sõnaselgelt kajastatud Üldkohtu kodukorras. Kõigepealt nähtub kodukorra artiklist 215, et kui Euroopa Kohus tühistab Üldkohtu otsuse ja saadab kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, läheb kohtuasi vastavalt sellele lahendile otse tagasi Üldkohtu menetlusse. Järgmiseks algab kodukorra artikli 217 kohaselt tähtaja kulgemine, mis on ette nähtud seisukohtade esitamiseks järeldustega, mida vaidluse lahendamiseks sellest Euroopa Kohtu lahendist teha tuleb, asjaomase lahendi kättetoimetamisest. Lõpuks näeb kodukorra artikkel 219 ette, et Üldkohus otsustab nii tema menetluse kui ka apellatsioonimenetlusega Euroopa Kohtus seotud kohtukulude üle.

73 Lisaks sellele on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 teises lõigus sätestatud, et kui Euroopa Kohus tühistab Üldkohtu otsuse ja suunab kohtuasja Üldkohtule otsustamiseks tagasi, on Euroopa Kohtu otsused õigusküsimustes Üldkohtu jaoks siduvad.

74 Seega peab Üldkohus siis, kui ta vaatab kohtuasja talle uueks arutamiseks saatmise tagajärjel uuesti läbi esimeses kohtuastmes esitatud hagi, kindlaks määrama, millised on apellatsioonkaebuse kohta tehtud Euroopa Kohtu otsuse tagajärjed pooltevahelise vaidluse lahendamisele.

75 Üldkohtu kodukorra artiklis 217 pooltele antud võimalus esitada sellises olukorras oma seisukohad teenib just nimelt eesmärki võimaldada pooltel väljendada oma seisukohta nende tagajärgede kohta vaidluse lahendamisele ja täiendada selles küsimuses Üldkohtu käsutuses olevat teavet.

76 Sarnaselt Euroopa Kohtu kodukorra artikliga 172, mis võimaldab kõigil Üldkohtu kohtuasja pooltel, kellel on huvi, et apellatsioonkaebus rahuldataks või jäetaks rahuldamata, esitada Euroopa Kohtule vastuse apellatsioonkaebusele, on Üldkohtu kodukorra artikli 217 eesmärk tagada kohtuliku arutelu järjepidevus sama kohtuasja läbivaatamisel liidu kohtutes.

77 Esiteks eeldab aga see, et Euroopa Kohus tunnustab teatavat isikut menetlusse astujana, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 teise lõigu alusel, et see isik tõendab huvi Euroopa Kohtu menetluses oleva kohtuvaidluse lahenduse vastu.

78 Seega, kui Euroopa Kohus on saatnud kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, toob keeldumine tunnustada apellatsioonimenetlusse astujat menetlusse astujana Üldkohtus – olukorras, kus see isik ei saa käesoleva kohtumääruse punktis 40 kirjeldatud põhjusel enam esitada Üldkohtule menetlusse astumise avaldust – tagajärjena kaasa selle, et see isik jääb täielikult ilma võimalusest esitada Üldkohtule oma seisukohad tagajärgede kohta, mis tulenevad sellisest Euroopa Kohtu lahendist, mis ometigi tema huve puudutab.

79 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 teises lõigus on pealegi sätestatud, et „menetlusse“ võivad astuda isikud, kes tõendavad oma põhjendatud huvi. Kuid nagu nähtub nimetatud põhikirja artiklitest 55 ja 56 – vähemalt nende prantsuskeelses versioonis –, erineb kohtuvaidluse mõiste, mis tähistab pooltevahelist lahkheli, menetluse mõistest, mis käsitleb kohtuvaidlust läbivaatavas kohtus pooleliolevat menetlust.

80 Loomulikult ei saa täielikult välistada seda, et teatud juhtudel, eelkõige siis, kui Euroopa Kohus on enne kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks saatmist teinud lõpliku otsuse kohtuasja teatud aspektide kohta, ei ole apellatsioonimenetlusse astujal enam huvi kohtuvaidluse lahenduse vastu. Kuid ainuüksi see asjaolu ei õigusta seda, et apellatsioonimenetlusse astujat keeldutakse tunnustamast menetlusse astujana kohtuasjas, mille Euroopa Kohus saatis Üldkohtule uueks arutamiseks, sest liidu kohtud peavad menetluse käigus kontrollima, kas menetlusse astumist õigustanud huvi on endiselt alles (vt selle kohta 8. juuli 1999. aasta kohtuotsus Hüls *vs.* komisjon, C-199/92 P, EU:C:1999:358, punktid 52–55).

81 Nagu apellandid rõhutavad, võeti käesoleval juhul nende menetlusse astumise avaldus Euroopa Kohtus vastu seepärast, et neil oli huvi selle vastu, et Üldkohtu otsustatud vaidlusaluse otsuse *ex tunc-* ja *erga omnes*-tühistamine jõustuks (vt selle kohta Euroopa Kohtu presidendi 15. oktoobri 2019. aasta kohtumäärus komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International, C-337/19 P,

ei avaldata, EU:C:2019:909, punkt 17), ja just nimelt see tühistamine on kohtuasjas T-263/16 RENV toimuva selle menetluse esemeks, milles apellandid on endi sõnul menetlusse astujad.

82 Teiseks tuleb märkida, et vaidlustatud otsuses Üldkohtu valitud lahendus seab teatava kohtuasja kohtuliku arutelu järjepidevuse ja poole Euroopa Kohtu menetlusse astumise lubamise tagajärgede ulatuse sõltuvusse sellest, kas Euroopa Kohus teeb Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu alusel ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse või suunab asja Üldkohtule otsustamiseks tagasi.

83 Nimelt, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 87 märkis, kui Euroopa Kohus teeb asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, selle asemel et saata asi Üldkohtule uueks arutamiseks, võib apellatsioonimenetlusse astuja esitada oma argumendid sellele liidu kohtule, kes peab tegema otsuse esimeses kohtuastmes esitatud hagi kohta, samas kui ta jääb sellisest võimalusest ilma juhul, kui asi saadetakse Üldkohtule uueks arutamiseks.

84 Kolmandaks kahjustab Üldkohtu valitud lahendus liidu kohtutes toimuva kohtuliku arutelu järjepidevust ka seetõttu, et apellatsioonimenetlusse astuja saab põhimõtteliselt juhul, kui esitatakse apellatsioonkaebus Üldkohtu uue otsuse peale, mis tehakse pärast seda, kui Euroopa Kohus on saatnud kohtuasja Üldkohtule uueks arutamiseks, uuesti osaleda Euroopa Kohtu menetluses vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 40 ja Euroopa Kohtu kodukorra asjakohastes sätetes ette nähtud tingimustele; see tähendaks seda, et ta osaleks pausidega liidu kohtutes toimuvas ühe ja sama kohtuvaidluse menetluses.

85 Neljandaks tuleb märkida, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on sätestatud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu või kui see on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise.

86 Sellest sättest tuleneb *a contrario*, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud, kuid Euroopa Kohus saadab asja Üldkohtule uueks otsustamiseks, ei otsusta ta kohtukulude jaotamist.

87 Sellisel juhul peab paratamatult just Üldkohus otsustama apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulude jaotamise, nagu on pealegi selge sõnaga ette nähtud kodukorra artiklis 219.

88 Sellest tulenevalt tähendaks keeldumine tunnustada apellatsioonimenetlusse astujat menetlusse astujana kohtuasjas, mille Euroopa Kohus on saatnud Üldkohtule uueks arutamiseks, olukorras, kus Euroopa Kohtule on esitatud nõue mõista selle menetlusse astuja kohtukulud välja teiselt poolelt või nõue mõista menetlusse astujalt välja teise poole kohtukulud, kas seda, et nõudeid ei vaata läbi liidu kohus, või seda, et Üldkohus peab tegema otsuse nõuete kohta, mis on seotud sellise isikuga, kes ei ole Üldkohtus toimuva menetluse pool ega ole seega saanud kaitsta oma nõudeid selle menetluse käigus.

89 Käesolevas kohtuasjas on tegemist just sellise olukorraga.

90 Nimelt on nii apellandid kui ka komisjon käesoleval juhul nõudnud, et nende kohtuasjas C-337/19 P toimunud apellatsioonimenetlusega seotud kulud mõistetaks välja vastaspoolelt.

91 Kuna Euroopa Kohus jättis 16. septembri 2021. aasta otsuses komisjon *vs*. Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741) kohtukulude kandmise kohta otsuse tegemise edaspidiseks, peab Üldkohus – nagu väidavad apellandid – tegema kohtuasja T-263/16 RENV läbi vaadates otsuse kohtuasjas C-337/19 P toimunud apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulude jaotamise kohta apellantide ja selle apellatsioonimenetluse teiste poolte vahel.

92 Viiendaks ei saa nõustuda argumentidega, millega komisjon vaidleb vastu apellatsioonimenetlusse astuja tunnustamisele menetlusse astujana kohtuasjas, mille Euroopa Kohus saatis Üldkohtule uueks arutamiseks.

93 Kõigepealt tuleb täheldada, et ehkki Euroopa Kohtu apellatsioonimenetluses menetlusse astuja tunnustamist menetlusse astujana Üldkohtus ei reguleeri Üldkohtu kodukorra artiklis 143 sätestatud eeskirjad, ei saa sellegipoolest asuda seisukohale, et selline menetlusse astumine Üldkohtus on lubatud ilma igasuguste sisuliste ja vorminõueteta. Nimelt peab asjaomane isik olema saanud enne Euroopa Kohtult loa astuda Euroopa Kohtus toimuvasse menetlusse vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 40 ja Euroopa Kohtu kodukorra asjaomastes sätetes määratletud tingimustele.

94 Järgmiseks ei oma tähtsust asjaolu, et see lahendus võimaldab teataval poolel esitada seisukohti, millele ülejäänud Üldkohtu menetluse pooled ei saa vastata, sest esiteks ei anna Üldkohtu kodukord üldist õigust vastata kodukorra artikli 217 alusel esitatud seisukohtadele ja teiseks näeb kodukorra artikli 217 lõige 3 igal juhul ette võimaluse lubada täiendavate kirjalike seisukohtade esitamist, kui asjaolud seda õigustavad.

95 Lõpetuseks tuleb seoses komisjoni argumendiga, mille kohaselt tooks see, kui apellatsioonimenetlusse astujat – kes on ühtlasi hageja kohtuasjas, mille menetlemise on Üldkohus peatanud „pilootkohtuasjana“ lahendatava kohtuasja määramise tõttu – tunnustatakse menetlusse astujana Üldkohtus, kaasa sellest menetluse peatamise otsusest kõrvalehoidmise, rõhutada, et sellise menetluse peatamise otsuse tagajärg ei saa olla see, et kõnealusele hagejale ei anta luba astuda menetlusse liidu kohtus, kui selliseks menetlusse astumiseks tuleb anda luba Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 alusel (vt selle kohta Euroopa Kohtu presidendi 15. oktoobri 2019. aasta kohtumäärus komisjon *vs*. Belgia ja Magnetrol International, C-337/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:909, punktid 14 ja 18 ning seal viidatud kohtupraktika).

96 Eeltoodut arvestades tuleb asuda seisukohale, et kõnealune artikkel 40, menetlusse astujatele Üldkohtu kodukorras tagatud menetlusõiguste järgimine ja korrakohase õigusemõistmise põhimõte nõuavad Euroopa Kohtu ja Üldkohtu menetluste sidusa liigendamise huvides, et apellatsioonimenetlusse astuja oleks automaatselt menetlusse astuja Üldkohtus, kui kohtuasi saadetakse Üldkohtule uueks arutamiseks pärast Üldkohtu otsuse tühistamist Euroopa Kohtu poolt.

97 Käesolevas kohtuasjas ei ole vaidlust esiteks selles, et Euroopa Kohtu presidendi 15. oktoobri 2019. aasta kohtumäärusega komisjon *vs*. Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:909) anti Anheuser-Busch InBev-ile ja Amparile luba astuda Euroopa Kohtu menetlusse kohtuasjas C-337/19 P, ega teiseks selles, et Euroopa Kohus tühistas 16. septembri 2021. aasta otsusega komisjon *vs*. Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741) Üldkohtu 14. veebruari 2019. aasta otsuse Belgia ja Magnetrol International *vs*. komisjon (T-131/16 ja T-263/16, EU:T:2019:91) ning saatis kohtuasjad T-131/16 ja T-263/16 Üldkohtule uueks arutamiseks seoses nendes kohtuasjades esitatud teatavate väidetega.

98 Sellest järeldub, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta keeldus tunnustamast apellante menetlusse astujatena kohtuasjas T-263/16 RENV.

99 Neil asjaoludel tuleb apellantide ainsa väitega nõustuda ja vaidlustatud otsus tühistada.

Kohtuvaidlus Üldkohtus

100 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Liidu Kohus juhul, kui ta tühistab Üldkohtu otsuse, teha kas ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab, või suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks.

101 Antud juhul tuleneb käesoleva kohtumääruse punktidest 96–98, et Anheuser-Busch InBev ja Ampar on selles kohtuasjas automaatselt menetlusse astujad Üldkohtus ja neil on seega kõik sellest tulenevad õigused, eelkõige õigus esitada seisukohad vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 217 lõikele 1.

102 Seega peab Üldkohus võtma menetlust korraldavad meetmed, mis on sellest asjaolust tingitult vajalikud.

Kohtukulud

103 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise.

104 Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida selle artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse ka apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

105 Kuigi komisjon nõuded jäeti rahuldamata, ei ole Anheuser-Busch InBev, Ampar ega Magnetrol International nõudnud kohtukulude hüvitamist. Sellest tulenevalt tuleb kõigi poolte käesoleva apellatsioonimenetlusega seotud kulud jätta nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 6. detsembri 2021. aasta otsus, millega keelduti tunnustamast Anheuser-Busch InBev SA/NV-d ja Ampar BVBA-d menetlusse astujatena kohtuasjas T-263/16 RENV ja lisamast selle kohtuasja toimikusse nende kirjalikke seisukohti järeldustega, mis tuleb teha Euroopa Kohtu 16. septembri 2021. aasta otsusest komisjon *vs.* Belgia ja Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741) vaidluse lahendamiseks selles kohtuasjas.

2. Jätta Anheuser-Busch InBev SA/NV, Ampar BVBA, Magnetrol International NV ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad